

Noget, der ikke kan undgaa, og saa tror jeg nok, at Rigsdagens Myndighed med Hensyn til Godkjendelsen af Statsregnskabet vil tage sin Betydning. Jeg tror derfor, det er lidet heldigt, at Statsrevisorerne ere komne ind paa at gjøre for mange Indstillinger, og at adskillige af disse ogsaa faa en virkelig Begrundelse. Jeg skal ikke her gaa ind paa de i de senere Statsregnskaber temmelig hyppige Indstillinger fra de to Revisorer om, at Noget ikke kan passere. Skal man vedtage, at Noget ikke kan passere, kan det ikke have anden Betydning, end at Rigsdagen derved giver tilkjende, at den ikke vil finde sig i, at Udgiften er bleven afholdt; det er en Tilkjendegivelse af, at det er en Udgift, som ikke bør falde Statskassen til Last, en Tilkjendegivelse, som altsaa i sin Konsekvens maatte føre til, enten at vedkommende Minister godvillig erkjendte Ansvar og indbetalte det udgivne Beløb i Statskassen, eller ogsaa, at der mod vedkommende Minister blev anlagt Sag for at faa Beløbet tilbagebetalt til Statskassen. Jeg vil naturligvis ikke benegte, at der kan forekomme Tilfælde, hvor der i Virkeligheden kunde blive Spørgsmaal i denne Retning, men de mange Indstillinger fra de to Statsrevisorer, som gaa ud paa „kan ikke passere“, gaa i Virkeligheden langt ud over, hvad Forholdet berettiger til. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at bevise det. Det vil jeg overlade ærede Medlemmer selv at undersøge, men det er ganske sikkert, at ved en stor Del af de Post, med Hensyn til hvilke der er gjort den ommeldte Indstilling, er Forholdet af den Bestaenhed, at der aldrig i Evighed vilde kunne blive Tale om, at den paagældende Minister skulde godtgjøre Statskassen det paagældende Beløb, og det er en daarlig Tjeneste, tror jeg nok, man gjør Rigsdagen ved at foreslaa den paa mange Punkter at vedtage en Beslutning, som i Virkeligheden ikke vilde faa nogen Betydning. Men det skal jeg, som sagt, lade ligge. Jeg skal derimod holde mig til de Indstillinger, med Hensyn til hvilke samtlige Statsrevisorer have været enige, og som gaa ud paa, at en eller anden Udgift kan „passere“. Jeg skal fremdrage tre Exempler fra det foreliggende Statsregnskab, og til dem skal jeg knytte mine Bemærkninger. Jeg skal først tage det under Nr. 1 i Udvalgets Betænkning omhandlede. Det er en Udgiftspost, som vedrører Postbefordringen paa Jernbanerne. Sammenhængen med den er følgende: Da Dampfærgeforbindelserne over Storebælt og Masned Sund vare bragte tilveie, var det nødvendigt, naar den skulde faa sin fulde Betydning ved at bringe

Boglene over Vandet, at føre Posten frem med større Postvogne, de saakaldte dobbelte Vogne. Dette vilde imidlertid medføre forøgede Udgifter. Paa Forslaget til Finantslov for Finantsaaret 1884—85 oplyste Indenrigsministeriet i Anmærkningerne til Forslaget, hvor store disse Udgifter vilde blive for Posternes Befordring gjennem Ryn, og hvor store for Befordringen paa Lolland-Falster, og disse to Beløb bleve saa optagne i Finantslovsforslaget. Hvad der imod angik den forøgede Udgift i Anledning af Benyttelsen af dobbelte Postvogne paa de jydskke Baner, lod det sig i Dieblisset ikke oplyse, hvor store disse Udgifter vilde blive. I Anmærkningerne til Finantslovsforslaget blev der derfor taget udtrykkeligt Forbehold om at afholde disse Udgifter, mod at det senere oplystes, hvad Udgifterne vilde beløbe sig til. Da saa Finantslovsforslaget for 1885—86 fremkom, havde man det forløbne Aars Erfaring; nu kunde det oplyses, hvor stor Udgiften var; den havde andraget omtrent 30,000 Kr.; derfor blev der paa Finantslovsforslaget for det kommende Aar optaget dette Beløb ud over den tidligere Bevilling; dette var Noget, man ikke havde Noget at bemærke til. Nu kunne Udvalgets samtlige Medlemmer ikke indse, hvorledes der i det foreliggende Tilfælde skulde være nogen Grund til at vedtage, at denne Udgift kan passere; man kan ikke se, hvad Interesse det kan have ved en saadan Bemærkning at slaa den Rjendsgjerning fast, at der, første Gang man skal føre en ny Institution ind i Livet, kan være en eller anden Post, hvor Udgiften ikke iforveien lader sig fuldstændig beregne. Jeg skal dernæst tage et andet Exempel; det findes i Udvalgets Betænkning under Nr. 32, det angaar et personligt Lønningstillæg til Møntmester Svendsen. Under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven for 1883—84 var der fremkommet Forslag om, at Møntmester Svendsen skulde have et personligt Tillæg. Det nægtedes ved 2den Behandling, men Forslaget kom frem igjen til 3die Behandling, og det blev da vedtaget. Meningens var, at det dermed tillige var givet, at dette Tillæg skulde Møntmester Svendsen fremdeles beholde, men ved en eller anden tilfældig Omstændighed blev det forglemt at faa det optaget paa Forslaget til Finantslov for 1884—85. At det har været en Forglemmelse, siige Statsrevisorerne selv, og at det forholder sig saa, ser man jo ogsaa deraf, at paa Finantslovsforslaget for 1885—86 blev Tillæget optaget, uden at nogen af Rigsdagens Afdelinger fandt Noget derved at bemærke. Hvorfor skulle vi saa her ved-